Председник Спортског савеза Србије Александар Шоштар о политици и спорту, изборима: Нове генерације расту у тежим околностима од оних у којима смо ми, али спаса има

НЕКА се у овој земљи стриктно поштује сваки закон и већ смо на пола пута до жељеног циља!

Ово тврди Александар Шоштар (48), спортска легенда и председник Спортског савеза Србије и ватерполо клуба Партизан. У његово време, каже, било је јасно одређено шта се цени и ко се цени. Данас, када је систем вредности померен ка граници која потире поштен и квалитетан рад, а у први план истура просечне и оне испод просека, изазови су друге природе. Пред изборе та тема добија додатну тежину.

* Да ли је данас спорт у Србији правно или искривљено огледало наше земље?

- Огледало је [illegible] прилика и неприлика. Када бих рекао да је у потпуности чист, била б[illegible] нереална оцена. Али, он је несумњиво једна од најбољих ствари коју ова наш[illegible]. Мислим ту на врхунске резултате и шампионе, који су симбол и ових и неких [illegible] времена. Врхунске спортске таленте имамо и данас. Ми који радимо у спорту само треба да се потрудимо да имају добре услове за

рад и да их буде још више.

* Многи тврде да је данас крај спортских терена и у канцеларијама клубова и савеза лакше политичарима него спортистима?

- То је стара теза, а ми у Србији склони смо да све, па и ово, стављамо на посебан тест или тас. Дуго сам био у базену, али сам дуго и спортски функционер. Одговорно тврдим да је политичарима у спорту лакше само у делу када треба да обезбеде средства за функционисање клуба или савеза. Некадашњи спортисти, а садашњи функционери се лакше сналазе приликом решавања чисто спортских питања, али живимо у времену и друштву где ништа не треба генерализовати. Дакле, све док политичари доносе резултате у спорту не треба их стављати у подређен положај. И они су грађани ове земље, па не видим разлоге за полемику око њиховог присуства у спорту. Деценијама већ, доказано је, не можемо без њих.

* Закон о спорту је прописао могућност приватизације клубова, али је овај „параграф“ мртво слово на папиру?

- Тумачења су разна, али од приватизације спорта нико у Србији не треба да бежи и да је се плаши. Када се о овом Закону још дискутовало у Скупштини и јавности, било је јасно да је то неминовност. У Европи клубови у 95 одсто случајева функционишу као удружења грађана. Наравно, најинтересантнији су они који имају комплетну инфраструктуру. Закон је јасно прописао сваки детаљ како би се избегле злоупотребе. Притом, држава сигурно има инструменте како да избегне замке, односно да исконтролише порекло сваког зарађеног, касније и уложеног динара.

* Изазови у спорту само су део оних у друштву. На каквом смо путу?

- На добром. Пре свега, сами утичемо на њега, на трасу којом идемо. Битно је да се искрено, поштено, потпуно ангажовано потрудимо да на том путу будемо у што бољој, комотнијој, бржој траци. Дакле, да будемо тамо где нам је, историјски и цивилизацијски, одувек било место. У Европи.

* Мислите ли да је све идеално и у Европи којој тежимо?

- Наравно да и тамо има ствари које нису идеалне. Али је исто тако сигурно да има и оних које су јако добре. Сва позитивна искуства треба применити и код нас, истовремено задржавајући свој идентитет и традицију, све оно у чему смо добри. Без лажне скромности, неки наши клубови, националне селекције и тренери су робна марка и у Европи и у свету. Сигуран сам да на тај начин можемо да остваримо одличан резултат.

* Пред нама су још једни избори. Шта очекујете од њих?

- На неким променама треба и даље радити и истрајати да би нам свима било боље. Треба инсистирати на правом систему вредности, а закон поштовати на начин где ће свако добити оно што заслужује. Ово говорим јер нисам политички ангажован. А уверен сам да нисам ништа бољи, а ни лошији од оних који су политички врло активни. Радим у спорту, у којем је све више него мерљиво „сувим“ резултатима. Дакле, код нас у буквалном смислу жетва зависи од сетве.

* И, какву онда жетву очекујете?

- На добром смо путу да успоставимо јасан и правилан систем функционисања спорта. Добијањем министарства, стратегије и новог закона остварени су предуслови за добру организацију. Олимпијски комитет и Спортски савез Србије су урадили, са своје стране, велики посао у протеклом периоду. Сигуран сам да ћемо у августу на Олимпијади у Лондону имати добру жетву, а то ће бити потврда доброг и исправног правца којим се крећемо.

* Како млади, незапослени и разочарани људи да се одбране од потонућа у безнађе и очај, да пронађу смисао и наду?

- Као родитељ, одрастао човек, некадашњи спортиста, са жаљењем морам да признам да данашње младе генерације стасавају у много тежим околностима од оних из мог времена. Васпитавам две девојке од 16 и 20 година. Покушавам то да радим методама

којима су и мене васпитавали и изводили на пут, инсистирајући на поштовању и успостављању правилног система вредности. Свестан сам да ствари нису исте као пре 30 или 40 година, али сам свестан и да нису тако добре и ефикасне као тада. Важно ми је само да ми деца постану добри људи.

* У борби за преживљавање, многи родитељи немају ни времена ни воље да се посвете потомцима...

- Тако је, нажалост. И у васпитавању младих постоје неки ружни светски трендови, које нисмо измислили ми, који су дошли са стране. И све се теже бранимо од њих. А спорт је једна од делатности са којом неке препреке могу лакше да се прескоче. Убеђен сам да се уз спорт млади брже социјализују. Наравно, бављење спортом не би требало да одвуче младе од редовног и квалитетног школовања. Спорт је прецизан путоказ за излазак на праву траку пута о којој сам говорио.

* Тако је на терену, а како је поред њега? На трибинама је све више насиља. Оно се, изгледа, прелива из кућа... Како се са овим изборити?

- У Београду је недавно, у организацији Министарства омладине и спорта и Спортског савеза Србије, организована министарска конференција, за коју нам стижу честитке из Савета Европе. Баш на њој причало се о насиљу на спортским борилиштима и све већем проблему нелегалног клађења и намештања резултата. Ни Србија није имуна на ова два проблема. Али, као спортиста по рођењу и убеђењу, тврдим да је спорт најчистија животна прича.

* Косово не одустаје од намере да на мала врата уђе тамо где му није место. Најновији покушај да се на Олимпијским играма у Лондону појаве са једним спортистом, џудисткињом, која је иначе Албанка из Албаније и олимпијску норму је изборила под заставом те државе, постала је тема о којој се прича...

- То је ствар којом би више требало да се баве политичари. Исто тако, и сви спортски радници и функционери испред спортских организација, које су на било који начин повезане са овим питањем, треба да дају свој пуни допринос, наравно, следећи званичну политику. А проблем није од јуче, то са Косовом дуго траје. Сетим се одмах 2007. године

и Европског првенства у стоном тенису које је организовано у Београду. И тада је Косово било на корак од одлуке да се појави на шампионату. Ипак, међународни закони су јасни и неопходно је да се поштују. У Повељи Уједињених нација јасно пише да на Олимпијским играма могу да буду само земље које су чланице Уједињених нација. Понављам, ово је посао за политичаре, али и ова ситуација грубо доказује да спорт и политика понекад корачају раме уз раме.

СТАЛНА КРИЗА* Пара у спорту никад доста. И увек недостају. Како је водити успешан клуб или савез?

- Увек је тако било у нашој земљи. Оној великој, али и овој мањој. Срећа је па памтим и времена када оне нису биле проблем. А постале су проблем крајем осамдесетих година прошлог века. Криза је од тада постала стално стање у нашем друштву. Зато и мислим да је присуство политичара у спорту више него оправдано, јер им је пут до финансијских извора лакши него нама некадашњим спортистима.

ИГРАО САМ ПРОТИВ СЕБЕ* Ви, легендарни голман Партизана и репрезентације Југославије, са којом сте освојили златну олимпијску медаљу 1988. и олимпијску бронзу 2000, светско злато 1991, као и европско злато 1991. и 2001. године, дошли сте пре десет година у необичну ситуацију..

. - Да, тада сам, 2002. године, на заласку каријере, бранио за Ференцварош. А годину дана раније постао сам директор Партизана. И наместило се да те 2002. браним за Мађаре у двомечу европског купа баш против црно-белих. Никада у животу нисам био у већем проблему. Играо сам практично сам против себе. Партизан је изашао као победник, али сам свој посао на голу Ференцвароша урадио часно. Поготово на утакмици у Београду.

Недељко Иљукић

(Вечерње новости)